

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobců:

- a) [redacted]
bytem [redacted]
- b) [redacted]
bytem [redacted]
- c) [redacted]
bytem [redacted]
- d) [redacted]
bytem [redacted]
všichni zastoupení advokátem JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D.
se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2

proti

žalovanému:

Magistrát hlavního města Prahy
se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1

za účasti:

Rezidence Dejvice s.r.o., IČO 05606675
se sídlem Havlíčkova 1030/1, Praha 1
zastoupená advokátem Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D.
se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2021, č. j. MHMP 877252/2021,

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 9. 8. 2021, č. j. MHMP 877252/2021, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 38 910,40 Kč, a to do rukou zástupce žalobců JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph.D., advokáta.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobci domáhali zrušení výroku II. v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým byla zamítnuta jejich odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 4. 10. 2016, č. j. MCP6 067204/2016. Prvostupňovým rozhodnutím byla umístěna stavba bytového domu s názvem Rezidence Dejvice, U Dejvického rybníčku, Praha 6, na pozemcích p. č. 908/1, 908/2, 956 a 4050 v k. ú. Dejvice, a stanoveny podmínky pro umístění a projektovou přípravu stavby.
2. Soud konstatuje, že ve věci již bylo jednou zdejším soudem rozhodnuto, a to rozsudkem ze dne 7. 11. 2018, č. j. 11 A 4/2018-108 (dále jen „rozsudek MSP“). Tento rozsudek zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2017, č. j. MHMP 1798239/2017, s tím, že je třeba, aby se žalovaný vypořádal s nepřezkoumatelností závazného stanoviska vydaného odborem dopravních agend žalovaného ze dne 20. 4. 2015, č. j. MHMP-664495/2015-ODA-04/Dů, tj. absencí závazného stanoviska dotčeného správního orgánu na úseku dopravy. Na ostatní žalobní námitky (shodných) žalobců však zdejší soud nevešel. Kasační stížnost podanou zúčastněnou osobou (dále jen „stavebník“) Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 2. 2020, č. j. 10 As 275/2018-102, zamítl. Soud podotýká, že žalobci až na výjimky opakují své žalobní námitky obsažené již v předchozí žalobě, soud proto v rámci shrnutí žaloby níže označuje ty části, které jsou odlišné od předchozí žaloby.
3. V prvním žalobním bodu žalobci uvedli, že žalovaný pochybil v tom, že napadené rozhodnutí neobsahuje rozhodnutí o odvolání všech žalobců, což činí rozhodnutí neúplným a rozporným s § 68 odst. 2 a § 90 správního řádu. Konkrétně nebylo rozhodnuto o odvolání žalobkyň b), c) a d), které byly zastoupeny Spolkem Pro Hanspaulku. Prostřednictvím zástupce podaly nejen odvolání, ale i námitky. Ve výroku napadeného rozhodnutí však nebylo o jejich odvolání rozhodnuto, resp. se o jejich odvolání nehovoří.
4. V druhém žalobním bodu žalobci namítali nesoulad navrhované stavby s urbanisticko-architektonickými charakteristikami a hodnotami prostředí, čímž byl porušen čl. 4 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále jen „OTPP“), a § 20 odst. 1 vyhlášky

Shodu s prvopisem potvrzuje:

č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“). Navrhovaná stavba se umísťuje na zcela nevhodném místě. Má se jednat o terasový bytový dům o 1 podzemním podlaží (dále jen „PP“) a 5 nadzemních podlažích (dále jen „NP“) umístěný v lokalitě prvorepublikových vil a bytových domů navazující na Proboštský dvůr, kostel sv. Václava a původní vesnickou zástavbu starých Dejvic. Navrhovaný objekt ve tvaru písmene L má zastavět téměř celou parcelu, přičemž výška jednotlivých úrovní se pohybuje od 4 do 6 podlaží. Vzdálenost mezi průčelími domů na pozemcích p. č. 965 a p. č. 946 u vjezdu do ulice U Dejvického rybníčku je 19 m, přičemž korunní římsa stávajících bytových domů je ve výšce 268,06 m n. m. Terasa navrhovaného domu ve 4. NP je v úrovni 270,75 m n. m. Terasa navrhovaného domu v 5. NP je v úrovni 273,80 m n. m. a atika ploché střechy nad 6. NP je v úrovni 280,5 m n. m. Převýšení tedy činí celkem 12,44 m.

5. Dílčí námitku vznesenou žalobci představuje námitka ohledně míry využití území. Dle žalobců není pravdou, že by míra využití území odpovídala kódu G, neboť předmětný pozemek se nachází ve funkční ploše bez stanoveného kódu míry využití, tj. ve stabilizované ploše bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti. Tento kód neodpovídá ani okolní zástavbě, které mají kódy F a E, území Proboštského dvora má kód míry využití B. Navrhovaná stavba neodpovídá ani současné zastavěnosti plochy, která činí 30 %. Navrhovaná zastavěnost pozemku představuje 65,75 %. Navrhovaná stavba má koeficient podlažních ploch 1,8 a koeficient zeleně 0,25. Celková podlažní plocha činí 3 561 m², avšak maximální plocha podlaží může při koeficientu podlažních ploch 1,8 činit 3 036,6 m².
6. Další dílčí námitku představuje tvrzení žalobců, že žalovaný neprovedl přezkum prvostupňového rozhodnutí tak, jak mu ukládá zákon. Žalobci shledávali odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečným, neboť obsahuje převážně obecná tvrzení týkající se posuzování staveb v územním řízení a citaci prvostupňového rozhodnutí. Nevyvrací však tvrzení žalobců, že jde o nadměrnou stavbu. To nemůže být vyvráceno ani poukazem na vydaná stanoviska dotčených orgánů, neboť ty soulad stavby s požadavky právních předpisů provádějících zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), nepřezkoumávají.
7. Oproti předchozí žalobě žalobci tuto námitku poněkud formulačně mění, leč její podstata je z pohledu soudu totožná, tedy že navrhovaná stavba je stavbou nadměrnou. Žalobci dále srovnávali navrhovanou stavbu s okolními stavbami (o 3-4 NP), za irelevantní označili uvedení maximálního počtu 14 NP, neboť taková stavba se poblíž nevyskytuje. Byť je dle žalobců pro posouzení územní plán irelevantní, i při jeho zohlednění by navrhovaná stavba překračovala výškovou hladinu. Výšková hladina je zde 0-12 m (stávající domy po hlavní římsu mají výšku 9-12 m), stavby v okolí jsou dokonce ještě nižší. Navrhovaná stavba má hladinu „V – 12 – 21 m“. Žalovaný při posuzování výškové hladiny daného místa nepostupoval logicky, posuzované území je „vyoseno“ severním směrem, převládající výšková hladina tak nemůže být „IV – 9 – 16 m“. Žalobci nesouhlasili s tezí žalovaného, že je třeba zohlednit, že jde o stavbu navrženou ve svahu s převýšením 7 m. Neobstojí ani tvrzení žalovaného, že návrh výškově odpovídá bloku protilehlých řadových bytových domů.
8. Oproti předchozí žalobě žalobci podotkli, že ve srovnání se stavem dle rozsudku MSP věc doznala změn mj. v tom, jakým způsobem žalovaný odůvodnil napadené rozhodnutí. Žalobci se tudíž domnívali, že nejsou použitelné závěry obsažené v rozsudku MSP. Žalobci

Shodu s prvopisem potvrzuje:

se ohradili proti tomu, že navrhovaná stavba dotváří danou lokalitu, která dle žalovaného nemá ucelený ráz. Na tom nic nemění ani kladné stanovisko orgánu státní památkové péče, navrhovaná stavba je cizorodá zástavbě okolí.

9. Ve třetím žalobním bodu žalobci uvedli, že stavba je navržena v rozporu s § 20 odst. 1 a § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., neboť narušuje kvalitu prostředí a pohodu bydlení. Dále je v rozporu s § 4 odst. 1 a § 8 odst. 1 OTHP, a v rozporu s § 76 odst. 2, § 90 písm. b) a c) a § 92 odst. 2 stavebního zákona. Navrhovanou stavbou dojde k výraznému zásahu do daného území, ke změně dosavadního komfortu bydlení a hodnoty stávajících nemovitostí. Stávající domy mají nerušený výhled na vzrostlou zeleň a celodenní oslunění. Oproti předchozí žalobě žalobci dodali, že zeleň snižuje teplotu v letních měsících. Umístění stavby pouhých 16,1 m od stávajících domů zhorší nejen výhled, ale také světelné poměry v dotčených domech, byť osvětlení a oslunění patrně splňuje minimální stanovené limity. Ke zhoršení poměrů dojde také zvýšeným pohybem osob, dopravy, hluku, emisí a prašnosti vyvolané stavbou. Současně žalobci uvedli, že zhoršení podmínek bydlení je třeba zkoumat z hlediska míry přiměřené poměrům konkrétního místa, nikoliv v závislosti na limitech stanovených normami a právními předpisy, tudíž přestože hodnoty parametrů mohou samy o sobě odpovídat požadavkům předpisů, v jejich souhrnu tvoří nepřípustné narušení hodnoty a kvality prostředí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu, ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116).
10. Oproti předchozí žalobě žalobci tento bod poněkud formulačně mění, leč jeho podstata je z pohledu soudu totožná. Žalobci také polemizovali se závěry rozsudku MSP, na které žalovaný odkázal.
11. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobci poukazovali na to, že navrhovaná stavba není v souladu s územně plánovací dokumentací a dle § 90 písm. a) a b) stavebního zákona ji nelze umístit. Zároveň je vydané rozhodnutí v rozporu s § 43 odst. 5 a § 92 odst. 2 stavebního zákona. Dané území je územím stabilizovaným, v němž územní plán nepředpokládá významný rozvoj. Je možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé činnosti. Tomu navrhovaný projekt nedopovídá, neboť s ohledem na svou výšku a hmotu se vymyká stávající zástavbě. V souvislosti s touto námitkou žalobci zopakovali, že míra využití území neodpovídá kódu G, což ostatně vyplývá i z regulačního plánu. Ten byl vypracovaný v roce 1924 a předpokládal, že na pozemku bude postaven viladům o maximální ploše 200 m². Žalovaný se však vůbec nezabýval souladem stavby s daným regulativem územního plánu a pouze odkázal na prvostupňové rozhodnutí. V této souvislosti žalobci poukázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, sp. zn. 9 As 88/2008, a ze dne 31. 8. 2004, sp. zn. 6 A 143/2001, a na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2004, sp. zn. 8 Ca 175/2003, které řeší otázku nedostatečného odůvodnění rozhodnutí a nevypořádání se se všemi odvolacími námitkami.
12. Oproti předchozí žalobě žalobci tento bod poněkud formulačně mění, leč jeho podstata je z pohledu soudu totožná.
13. V pátém žalobním bodu žalobci uvedli, že navrhovaná stavba není v souladu s územně plánovací dokumentací ve vztahu k ochraně zeleně, čímž žalovaný porušil § 90 písm. a) a b), § 43 odst. 5 a § 92 odst. 2 stavebního zákona. Stavba je navržena do území se zvýšenou ochranou zeleně, tudíž by nemělo docházet k jejímu odstraňování, neboť se jedná o zeleň stabilizovanou. Navrhovaná stavba by si však odstranění zeleně vyžádala, a to bez

Shodu s prvopisem potvrzuje:

adekvátní náhrady. Stávající zeleň, tedy 28 stromů, 7 skupin stromů, 14 keřů a 3 keřové skupiny, má být zcela vykácena. Současně má dojít k vykácení stromů na pozemku p. č. 4050. Nejedná se však o zeleň neperspektivní nebo ve špatném zdravotním stavu. Bez významu je odkaz správních orgánů na fakt, že se zde nenachází žádné dřeviny výrazně sadovnický cenné. Zahrnutí plochy do území se zvýšenou ochranou zeleně vyjadřuje smysl územního plánu zajistit, aby stávající plochy zeleně zůstaly zachovány. Odkaz na vyjádření dotčených orgánů nemůže obstát, neboť tyto orgány nepřezkoumávají soulad s požadavky územního plánu.

14. Oproti předchozí žalobě žalobci tento bod poněkud formulačně mění, leč jeho podstata je z pohledu soudu totožná. Žalobci poznamenali, že stávající zeleň je převážně po severním obvodu zastavované parcely, při patřičném odstupu navrhované stavby od ulice by tedy bylo možné tuto zeleň respektovat.
15. V šestém žalobním bodu žalobci namítali, že nejsou splněny minimální odstupové vzdálenosti od okolních staveb dle čl. 8 odst. 2 OTPP. Tento požadavek není splněn v případě odstupu navrhované stavby a protilehlých staveb v ulici U Dejvického rybníčku, kdy výška přivrácené stěny stavby je přes 20 m, avšak odstup je jen 14,6 m (pozn. soudu, v předchozí žalobě žalobci uváděli 16 m, nyní odkazují na údaj uvedený žalovaným). V dokumentaci stavby jsou sice určité odstupy zakresleny, avšak nikoliv tak, jak vyžaduje OTPP. Vzájemnou vzdálenost je třeba měřit od stěny nejnižšího podlaží, tedy je třeba změřit výšku vyšší ze stěn a tu poměřit se vzdáleností obou staveb měřených na jejich nejkratší spojnici. Nelze ji měřit zevnitř. Nesprávné je proto tvrzení žalovaného, že odstupové vzdálenosti se měří mezi vnějšími povrchy obvodových stěn, tzn. od každé konkrétní obvodové stěny k protilehlé stěně bytového domu.
16. Oproti předchozí žalobě žalobci doplnili, že není rozhodné, kam zasahují, či nezasahují „výhledové výseče“, neboť o nich OTPP nehovoří, stejně tak není rozhodné, zda se jedná o stěnu ustupující, či nikoli. Žalobci akcentovali, že OTPP hovoří o jedné stěně, v daném případě je rozhodná severní stěna, přičemž nezáleží na tom, že je různě členěna. Za protilehlé stěny je třeba považovat nejen stěny protilehlé přímo, nýbrž i ty, které jsou vůči sobě částečně posunuty (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 1. 2013, sp. zn. 11 Ca 250/2011). I žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 2. 11. 2018, č. j. MHMP 1664081/2018, potvrdil, že *„vyznačením „sklopených výšek“ nelze prokazovat soulad s ust. § 25 odst. 4 vyhlášky OPVÚ. Pro posouzení odstupů je rozhodující jednoznačně určená vzdálenost staveb a největší výška stěny zjištěná v celé ploše jednotlivě stěny, nelze u jedné stěny definovat různou maximální výšku.“*
17. V sedmém žalobním bodu žalobci poukázali na nedoložení splnění požadavků na ochranu před hlukem podle nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací. Pozemek p. č. 908/1 leží v ochranném pásmu dráhy, které je 30 až 60 m od osy krajní koleje. Toto ochranné pásmo slouží jako ochrana proti hluku v přilehlých objektech. Požadavek na dodržení normové míry hluku je sice uveden ve vyjádření hygienika, avšak v územním řízení nebylo doloženo, že požadavek bude naplněn. Stanoviskem Hygienické stanice hlavního města Prahy sice bylo uloženo předložit průkaz, že v chráněném vnitřním prostoru staveb a v chráněném venkovním prostoru staveb nebude překročen stanovený limit, ale až v rámci stavebního řízení. Předložení průkazu splnění podmínky však není možné odsunout až do fáze stavebního řízení, neboť v takovém případě by byla stavba umístěna, aniž by bylo v územním řízení prokázáno, že umístění dané stavby je v souladu s ochranou před hlukem.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

18. Oproti předchozí žalobě žalobci dodali, že ze stanoviska Ministerstva zdravotnictví vyplývá, že v daném místě je již nadlimitní hluková zátěž. Ačkoli tedy realizace navržené budovy přitíží třebas jen v neměřitelné úrovni, neměla by být přípustná. Žalobci též poukázali na ochranu proti hluku dle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 305/2011.
19. Žalobci navrhli přezkum závazných podkladů žalobou napadeného rozhodnutí, a to závazného stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 3. 11. 2015, sp. zn. HSHMP 48330/2015 a jeho potvrzení stanoviskem Ministerstva zdravotnictví ze dne 30. 6. 2017, č. j. MZDR 5132/2017-4/OVZ. Uvedená stanoviska jsou nezákonná, neboť byla vydána přesto, že v územním řízení nebyl prokázán soulad stavby s požadavky na ochranu před hlukem. Prokázání bylo odsunuto až do fáze stavebního řízení. Oproti předchozí žalobě žalobci poznamenali, že u stávajících staveb je nutné prokázat již před umístěním navrhované stavby dodržení hlukových limitů, poněvadž u těchto staveb nelze, na rozdíl od navrhované stavby, nařídit technické úpravy.
20. V osmém žalobním bodu žalobci uvedli, že nebylo prokázáno splnění požadavků na likvidaci dešťových vod dle § 20 odst. 5 písm. c) a § 21 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Jedná se o odvodňovanou plochu 1 520 m² z celkové plochy 1 687 m², tedy 90,10 % plochy, která je svedena do společné kanalizace. Jde o neekologické řešení upřednostňující maximální zastavění pozemku. Ideálně by mělo být procento zeleně a nezastavěných ploch okolo 60 % tak, aby byla zachována dostatečná plocha pro vsakování na vlastním pozemku. V současné době se dešťová voda vsakuje na pozemku a není třeba vsakovacích objektů nebo svod vody do kanalizace. To je však v případě realizování stavby vyloučeno. V současné době se zde dobře daří vzrostlým stromům a keřům, přesto pokud je území nevhodné pro vsakování vod, pak by nemělo být zastavěno. Posouzení geologického podloží Mgr. Zitou Tomáškovou nezohlednilo skutečnost, že pozemek je ze 70 % zastavěn a je z něj odstraněna stávající vzrostlá zeleň.
21. Dílčí námitku představuje tvrzení žalobců, že správní orgány postupovaly nesprávně, když neaplikovaly vyhlášku č. 501/2006 Sb. Žalobci nesouhlasili s tím, že vyhláška se neuplatní na území hl. m. Prahy, neboť se jedná o obecně závazný právní předpis platný na území celé České republiky. Vztah speciality OTTP se zde neuplatní, neboť se nejedná o právní předpisy stejné právní síly. V daném případě je proto třeba trvat na tom, aby byly splněny požadavky obou právních předpisů, přičemž v případě jejich konfliktu má být uplatněna vyhláška č. 501/2006 Sb.
22. Dále žalobci navrhli přezkum závazných podkladů žalobou napadeného rozhodnutí, a to závazného stanoviska Odboru výstavby prvostupňového orgánu ze dne 8. 3. 2016, č. j. MCP6 009997/2016, a potvrzení tohoto závazného stanoviska stanoviskem Odboru ochrany prostředí žalovaného ze dne 27. 4. 2017, č. j. MHMP 447102/2017. Vydaná stanoviska jsou dle žalobců nezákonná, neboť nebyl prokázán soulad stavby s požadavky vyhlášky č. 501/2006 Sb. ve vztahu k nakládání s dešťovými vodami.
23. Oproti předchozí žalobě žalobci tento bod poněkud formulačně mění, leč jeho podstata je z pohledu soudu totožná.
24. V devátém žalobním bodu žalobci namítli, že nebyly splněny požadavky právních předpisů na dopravní řešení podle čl. 9 odst. 1 a 2 OTTP. Slepá část ulice U Dejvického rybníčku je dlouhodobým provizoriem částečně řešícím nedostatek parkovacích míst. Ve stávajících bytových domech je 44 bytů, což vyžaduje parkovací kapacitu 44 až 60

Shodu s prvopisem potvrzuje:

parkovacích míst. Tato kapacita je v současné době zajištěna oboustranně ve slepé části ulice U Dejvického rybníčku. Navrhovanou stavbou dojde ke zhoršení dané situace, neboť dojde k úbytku parkovacích míst a dopravní situace bude dále komplikována umístěním vjezdu do podzemní garáže. Podle § 22 vyhlášky č. 501/2006 Sb. je navíc nejmenší šířka veřejného prostranství, jehož součástí je pozemní komunikace zpřístupňující pozemek bytového domu, 12 m, navrhovaná stavba však počítá se šířkou toliko 7 m.

25. Oproti předchozí žalobě žalobci poznamenali, že v řízení bylo namítáno, že na konci slepé části ulice U Dejvického rybníčku by měla být úvrať umístěná na pozemku navrhovaného bytového domu pro otáčení popelářských vozů, hasičů, sanitek a vozů záchranného sboru. K tvrzení žalovaného, že daná část ulice U Dejvického rybníčku bude mít po rozšíření a stavebních úpravách v celé délce širší shodnou jako v křižovatce s ulicí U Dráhy, tj. min. 7 m, žalobci podotkli, že ulice U Dráhy nebyla předmětem jejich námitek, nadto rozměry komunikace mají vycházet z právních předpisů, nikoli z rozměrů jiné ulice. Nedostatečné je rovněž řešení parkování, na straně stávajících bytových domů zůstane jen 8 podélných parkovacích stání. Žalobci brojili též proti tomu, že dle žalovaného nemusí být obratiště povinnou součástí komunikace, což je v rozporu s požadavky na přístup požární techniky (příloha č. 3 vyhlášky č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb) pro neprůjezdné jednopruhové přístupové komunikace delší než 50 m. Navržené obratiště neodpovídá požadavkům této vyhlášky, není ve tvaru T s rameny minimálně dlouhými 10 m na každou stranu. Dle žalobců též není pravdou, že navržené obratiště odpovídá rozměrům požadovaným normou. Dle normy ČSN 73 6110 může mít obratiště tvar T, L nebo Y, tak, aby ramena obratiště (při požadované nejmenší délce plochy pro manévr obrácení 12 m, ve stísněných podmínkách 9 m) měla potřebnou délku pro otočení vozidla. To však splněno není, navrhované obratiště nemá tvar T, L nebo Y, ale tvar +, který neumožňuje řádné otáčení ani osobních vozidel, o vozidlech hasičů, záchranářů, popelářů atd. nemluvě.
26. Návazně na to žalobci navrhli přezkum závazných podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí. Šlo o závazná stanoviska dotčeného správního orgánu na úseku dopravy – závazné stanovisko Odboru dopravy a životního prostředí prvostupňového orgánu ze dne 19. 2. 2019, č. j. MCP6 037402/2019, a změna tohoto závazného stanoviska provedená Odborem pozemních komunikací a drah žalovaného ze dne 8. 10. 2020, č. j. MHMP-1529939/2020/O4/Lo. Dále, oproti předchozí žalobě, navrhli žalobci přezkum závazného stanoviska dotčeného orgánu na úseku požární ochrany – závazného stanoviska Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy, ze dne 24. 4. 2015, č. j. HSAA-4539-3/2015. Uvedená závazná stanoviska jsou v rozporu s právními předpisy a nereagují na námítky žalobců.

Vyjádření žalovaného

27. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že odvolání podal Spolek Pro Hanspaulku, který uvedl, že odvolání podávají jím zastupovaní účastníci. Odvolání ovšem žádné plné moci ani jmenný seznam zastoupených neobsahuje. Ačkoliv plné moci uvedených žalobkyň nebyly v předloženém spisu nalezeny, žalovaný jím žádná práva související s řízením neupíral. Z obsahu všech doložených plných mocí vyplývá, že Spolek Pro Hanspaulku byl zmocněn k přijímání písemností, žalobou napadené rozhodnutí bylo Spolku Pro Hanspaulku doručováno veřejnou vyhláškou,

Shodu s prvopisem potvrzuje:

současně „na vědomí“. Z obsahu žaloby vyplývá, že se uvedené žalobkyně s obsahem rozhodnutí seznámily. Tento žalobní bod ostatně již vypořádal rozsudek MSP.

28. K druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že se námitkou nesouladu stavby s urbanisticko-architektonickými charakteristikami a hodnotami prostředí zabýval na str. 9-16 napadeného rozhodnutí, přičemž ji neshledal důvodnou. Stran tvrzení žalobců, že se prvostupňový orgán odvolává na „míru využití území G“, žalovaný podotkl, že prvostupňový orgán použil koeficienty stanovené pro okolní území pouze jako průměr pro objasnění hodnocení proporcionality zástavby daného stabilizovaného území v souvislosti s navrhovaným stavebním záměrem. Žalovaný v napadeném rozhodnutí takový průměr neužívá, záměr posuzuje v souladu s požadavky na posuzování záměrů ve stabilizovaném území. Žalovaný zdůraznil, že oproti předchozímu odvolacímu rozhodnutí zrušenému rozsudkem MSP k žádné změně stavebního záměru nedošlo.
29. K třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že vyhláška č. 501/2006 Sb. není příslušným předpisem pro posuzování daného případu. V souladu s přechodným ustanovením nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (pražské stavební předpisy), stavební záměr podléhal posouzení v právním režimu OTHP.
30. K pátému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že se touto problematikou zabýval na str. 20-21 napadeného rozhodnutí.
31. K šestému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že z doložené dokumentace zpracované autorizovanou osobou vyplývá, že se problematikou odstupových vzdáleností zabývá a přezkoumatelným způsobem prokazuje splnění odstupových vzdáleností stanovených OTHP. Žalovaný se touto námitkou zabýval na str. 22 napadeného rozhodnutí.
32. K sedmému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že jedním z podkladů pro posuzování záměru byla hluková studie. K záměru bylo vydáno souhlasné závazné stanovisko Hygienickou stanicí hl. m. Prahy, toto závazné stanovisko bylo přezkoumáno Ministerstvem zdravotnictví a bylo potvrzeno. Podrobně je tato námitka vypořádána na str. 22-26 napadeného rozhodnutí.
33. K osmému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že stavební záměr podléhal posouzení v právním režimu OTHP, nikoliv vyhlášky č. 501/2006 Sb., podrobně tuto námitku vypořádal na str. 26-29 napadeného rozhodnutí.

Další vyjádření

34. Stavebník ve vyjádření uvedl, že žaloba je nedůvodná a navrhl její zamítnutí. Podotkl, že jediným důvodem zrušení předchozího odvolacího rozhodnutí bylo nedostatečně odůvodněné závazné stanovisko dotčeného správního orgánu na úseku dopravy, a vyjádřil přesvědčení, že tato vada byla následně odstraněna. Akcentoval, že argumentace žalobců je téměř shodná jako v případě jejich první žaloby. Žalovaný byl přitom vázán rozsudkem MSP, rovněž soud je vázán svým právním názorem vysloveným v téže věci (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 4 As 3/2018-50). Postup žalobců označil za účelový, šikanózní a zasahující do vlastnického práva žalobce. K žalobním námitkám pak odkázal na jejich vypořádání v rozsudku MSP a v napadeném rozhodnutí. Pokud jde o soudní přezkum závazného stanoviska dotčeného orgánu na úseku požární ochrany, stavebník upozornil, že žalobci tento požadavek nevznесли v rámci odvolacího řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Posouzení žaloby soudem

35. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
36. Soud je nucen konstatovat, že žalobci povětšinou opakují žalobní body, s nimiž se již zdejší soud vypořádal v rozsudku MSP, a to na str. 12-25. Na toto vypořádání soud nyní odkazuje a připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 2/2007-119: *„Vzniká tedy otázka, jaké žalobní důvody je možné, po předchozím zrušení správního rozhodnutí soudem, uplatnit v žalobě proti „novému“ správnímu rozhodnutí, a to zejména se zřetelem na koncentrační a dispoziční zásadu a na zásadu vázanosti správního orgánu právním názorem soudu, které jsou promítnuty v ustanovení § 71 a § 78 odst. 5 s. ř. s. Stádium správního řízení, do kterého se věc dostává, je-li rozhodnutí o odvolání zrušeno soudem, je určováno především tím, zda došlo ke zrušení jen správního rozhodnutí vydaného v posledním stupni nebo i v I. stupni. Vedle toho má však na tuto skutečnost vliv, vzhledem k vázanosti správního orgánu právním názorem soudu, i to, z jakých důvodů soud napadené správní rozhodnutí zrušil. Nepřímo tedy další postup ve správním řízení určují důvody v úspěšné žalobě. Žaloba proti „novému“ rozhodnutí bude tedy ve většině případů přípustná jen co do námitky, že správní orgán nerespektoval právní názor vyslovený soudem. Vedle toho jsou ovšem přípustné i námitky, že v řízení po zrušení správního rozhodnutí soudem a novým správním rozhodnutím došlo k „novému“ porušení zákona, tj. k porušení, ke kterému v původním správním řízení nedošlo, případně mohou být namítány i vady „původního řízení“, které se však projeví až v nezákonnosti nového správního řízení nebo které byly podstatné až po zrušení nového rozhodnutí. Třeba dodat i to, že žalobce může úspěšně v nové žalobě uvést znovu i ty žalobní důvody, které nevedly ke zrušení původního správního rozhodnutí jen proto, že soud zrušil napadené rozhodnutí z jiných důvodů, aniž by se těmito žalobními důvody zabýval (např. se ve zrušujícím rozsudku nezabýval namítanou neúplností dokazování, neboť správní rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost, apod.). Naopak nemohou být úspěšné, až na některé výjimky, žalobní body, které mohly být uplatněny v zákonné lhůtě již v původní žalobě. Stejně tak nemohou obstát důvody, které byly sice uvedeny již v první žalobě, ale nebyly krajským soudem posouzeny jako opodstatněné (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 3. 2001, č. j. 5 A 167/99 - 253, který byl uveřejněn pod č. 798 Správní judikatury č. 3/2001).“.*
37. Nutno dodat, že určité formulační změny a doplnění argumentace oproti předchozí žalobě nemůžou vést k tomu, aby soud znovu přezkoumal již vypořádané žalobní námitky; totéž platí pro polemiku žalobců s rozsudkem MSP. Soud proto, až na dále uvedené výjimky, považuje žalobní body za vypořádané rozsudkem MSP, přičemž tímto vypořádáním je vázán. Výjimkou je část druhého žalobního bodu, v níž žalovaný posuzoval výškovou hladinu navrhované stavby, neboť tato okolnost nebyla součástí předchozího rozhodnutí žalovaného a jedná se tak o nové potenciální porušení zákona. Další výjimkou je devátý žalobní bod, jelikož byla vydána nová závazná stanoviska na úseku dopravy, a žalobci oproti předchozí žalobě požadují též přezkum závazného stanoviska na úseku požární ochrany.
38. Pokud jde o výškovou hladinu navrhované stavby, žalovaný na str. 12 napadeného rozhodnutí objasnil, že během odvolacího řízení došlo ke změně územního plánu Z 2832/00 a s ohledem na chybějící přechodné ustanovení je nutné při posuzování souladu

Shodu s prvopisem potvrzuje:

návrhu s územním plánem postupovat v souladu s novelizovaným zněním územního plánu. Z tohoto důvodu žalovaný, oproti svému předchozímu rozhodnutí, posuzoval také výškovou hladinu navrhované budovy, a to na str. 13-15 napadeného rozhodnutí.

39. Pokud žalovaný na str. 14 napadeného rozhodnutí hovoří o tom, že maximální počet NP „v dané lokalitě“ je 14, pak soud konstatuje, že tato nejvyšší budova není blíže identifikována. Avšak s ohledem na kontext má žalovaný evidentně na mysli širší lokalitu navrhované budovy, tj. obytnou lokalitu č. 323 Staré Dejvice (viz str. 13 napadeného rozhodnutí), nikoli nejbližší, relevantní okolí navrhované stavby, jak je vyobrazeno na str. 14 napadeného rozhodnutí, v němž se dle žalobců takto vysoká budova nenachází. Lze dodat, že žalovaný umístovanou stavbu nesrovnává s neidentifikovanou budovou o 14 NP. Námitka žalobců je tudíž bezpředmětná.
40. Soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobců, že posuzované území je nelogicky vyoseno/posunuto tak, aby navrhovaná budova nebyla ve středu posuzovaného území. Žalovaný na str. 15 napadeného rozhodnutí ozřejmil, že jde o stavbu navrženou ve svahu s převýšením 7 m ve směru sever jih. Z kontextu je dle soudu zřejmé, že právě tato skutečnost vedla ke stanovení posuzované oblasti, jak je vyobrazena na str. 14 napadeného rozhodnutí. Žalobci s tímto závěrem žalovaného nesouhlasí, leč v žalobě nepředestřeli žádné argumenty, které by jej vyvracely. Soudu se úvaha žalovaného jeví jako logická a nezbytná, neboť profil terénu je nepochybně významným aspektem při posuzování výškové hladiny umístované stavby, resp. vymezení posuzovaného území.
41. Soud shledal důvodným devátý žalobní bod v části, kterou žalobci napadají závazné stanovisko Odboru dopravy a životního prostředí prvostupňového orgánu ze dne 19. 2. 2019, č. j. MCP6 037402/2019, a změnu tohoto závazného stanoviska provedenou Odborem pozemních komunikací a drah žalovaného ze dne 8. 10. 2020, č. j. MHMP-1529939/2020/O4/Lo.
42. Závazné stanovisko Odboru dopravy a životního prostředí prvostupňového orgánu ze dne 19. 2. 2019, č. j. MCP6 037402/2019, uvádí na str. 1-3 podmínky souhlasu, na str. 3-4 se nalézá odůvodnění. To shrnuje stavební záměr, předchozí postup dotčeného orgánu, obsah rozsudku MSP a dále uvádí, jak bude řešeno parkování s tím, že se jedná o přijatelné řešení. Zároveň ovšem podotýká, že posuzování počtu parkovacích míst náleží stavebnímu úřadu. Vlastní odůvodnění se tak dle soudu nachází pouze ve 3-5 odstavci na str. 4 tohoto stanoviska, kdy kromě obecných závěrů o přípustnosti vydání souhlasu je konkrétně odůvodněna pouze podmínka a), dle níž má být slepá část ulice U Dejvického rybníčku rekonstruována jako obytná zóna.
43. V reakci na prvostupňové stanovisko žalobci v doplnění svých odvolání (bod 8.) uvedli, že se dané stanovisko nijak nevyjadřuje k tomu, co jimi bylo již namítáno v odvolání, tj. že dopravní řešení související s navrhovanou stavbou nesplňuje požadavky právních předpisů, zejm. § 22 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a čl. 9 odst. 1 a 2 OÚTP, a to především ve vztahu k navrhovanému šířkovému uspořádání slepé části ulice U Dejvického rybníčku, když tato ulice je úzká a nepravidelného zužujícího se charakteru. Současně žalobci navrhli své alternativní řešení této komunikace.
44. Závazné stanovisko Odboru pozemních komunikací a drah žalovaného ze dne 8. 10. 2020, č. j. MHMP-1529939/2020/O4/Lo, změnilo stanovisko podřízeného orgánu ohledně podmínky b) [povolání připojení k pozemku], což vysvětluje v odůvodnění. Pokud jde o námitky žalobců, dané stanovisko toliko konstatuje, že bylo podáno odvolání vyjadřující

Shodu s prvopisem potvrzuje:

nesouhlas se stanoviskem podřízeného orgánu, přičemž nadřízeným orgánem nebyly shledány žádné nesrovnalosti z hlediska vlivu stavebního záměru na stávající komunikační síť. Dokumentace záměru splňuje požadavky vyhlášky č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb, dopravní řešení respektuje požadavky ČSN 73 6110 Projektování místních komunikací a návrh byl odsouhlasen Policií ČR jakožto garantem bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.

45. Žalobci na to reagovali písemnými vyjádřeními, že závazné stanovisko nadřízeného orgánu nevypovídá jejich námitky, které zopakovali, přičemž uvedli další argumentaci k parkovacím stáním a šířce komunikace. Závěrem dodali, že na konci komunikace by měla být úvrať pro otáčení vozidel popelářů, hasičů, sanitek a záchranářů.
46. Soud zdůrazňuje, že rozsudek MSP a na něj navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu poukázaly na to, že závazné stanovisko dle § 149 správního řádu musí být přezkoumatelné, tj. srozumitelné a řádně odůvodněné; totéž ostatně uvedl již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150. Soud má za to, že závazné stanovisko Odboru pozemních komunikací a drah žalovaného ze dne 8. 10. 2020, č. j. MHMP-1529939/2020/O4/Lo, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nadřízený orgán vůbec nereagoval na odvolací námitky žalobců, dokonce je ani stručně neshrnl. Závěry nadřízeného orgánu, jak je soud uvedl výše, jsou zcela obecné a ničím blíže nezduodněné, přičemž odvolací námitky žalobců nikterak nevyvrací.
47. Jelikož soud shledal nepřezkoumatelným závazné stanovisko dotčeného orgánu, které je závazné pro výrokovou část napadeného rozhodnutí, trpí v důsledku toho nepřezkoumatelností i napadené rozhodnutí. Vzhledem k tomu pak soud považuje za předčasné zabývat se argumentací žalobců a žalovaného, jež se věcně dotýká řešení komunikace ve slepé části ulice U Dejvického rybníčku, tj. její šířky a obratiště.
48. Pokud jde o závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy, ze dne 24. 4. 2015, č. j. HSAA-4539-3/2015, soud má tuto žalobní námitku – požadavek na přezkum závazného stanoviska soudem – za nepřípustnou. Žalobci v rámci odvolacího řízení nebrojili proti tomuto závaznému stanovisku. Nutno dodat, že námitka žalobců obsažená ve vyjádřeních ze dne 12. a 13. 4. 2021, že na komunikaci chybí úvrať pro otáčení vozidel hasičů, je natolik obecná (zmiňována jsou i vozidla popelářů, sanitek a záchranářů), že z ní nelze rozumně dovodit, že žalobci brojili proti závaznému stanovisku dotčeného orgánu na úseku požární ochrany. Soud má tedy za to, že žalovaný nebyl povinen vyžádat si potvrzení nebo změnu daného stanoviska dle § 149 odst. 7 správního, postup žalovaného byl proto správný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63).
49. Soud se domnívá, že pokud by za výše uvedených okolností přezkoumal dotčené závazné stanovisko, jednal by v rozporu se zásadou subsidiarity soudního přezkumu (§ 5 s. ř. s.). Žalobci mohli dotčené stanovisko napadnout v rámci odvolání, což však neučinili. V důsledku toho existuje pouze „prvostupňové“ stanovisko dotčeného orgánu na úseku požární ochrany. Situace je tak obdobná stavu, kdy žalobce nevyčerpá řádné opravné prostředky proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí a napadne ho správní žalobou. V takovém případě by soud žalobu odmítl. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2017, č. j. 2 As 262/2017-25, jenž judikoval, že nebylo-li proti rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu podáno odvolání, nelze ho

Shodu s prvopisem potvrzuje:

přezkoumat ani jako závazný podklad napadeného rozhodnutí, tj. v režimu § 75 odst. 2 s. ř. s. Rovněž závazné stanovisko dle § 149 správního řádu soud přezkouvává v režimu § 75 odst. 2 s. ř. s., citovaný judikát lze tudíž na projednávanou věc analogicky užít. Ačkoli totiž proti závaznému stanovisku nelze podat samostatné odvolání, jak tomu bylo v případě dle citovaného rozsudku, fakticky se proti němu odvolání podává tak, že je nutné jej napadnout v rámci odvolání proti závazným stanoviskem podmíněnému správnímu rozhodnutí. Odvolání proti závazným stanoviskem podmíněnému správnímu rozhodnutí taktéž vyvolá vydání „odvolacího“ závazného stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu.

Závěr

50. Jelikož soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů – napadené rozhodnutí vychází z nepřezkoumatelného závazného stanoviska [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], zrušil soud napadené rozhodnutí, a to bez jednání. Dále soud vrátil věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), tedy žalovaný si znovu vyžádá potvrzení nebo změnu závazného stanoviska Odboru dopravy a životního prostředí prvostupňového orgánu ze dne 19. 2. 2019, č. j. MCP6 037402/2019, od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska; toto potvrzení nebo změna závazného stanoviska pak musí být řádně odůvodněno.
51. Soud přitom zrušil celé napadené rozhodnutí, včetně jeho výroku I., neboť tento výrok je vadný pro porušení zásady *ne bis in idem*. Soud konstatuje, že rozsudek MSP zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu, včetně výroku I., jímž žalovaný dle § 92 odst. 1 správního řádu jako opožděné zamítl odvolání Spolku Pod Bořislavkou. Následně ovšem Nejvyšší správní soud svým rozsudkem rozsudek MSP v tomto rozsahu zrušil, což zdůvodnil tím, že výrok I. předchozího rozhodnutí žalovaného nebyl předchozí žalobou napaden. To znamená, že v tomto rozsahu předchozí rozhodnutí žalovaného existuje a je pravomocné. Žalovaný přesto v napadeném rozhodnutí znovu uvedl totožný výrok I., tedy rozhodl dvakrát o téže věci.
52. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byli žalobci ve věci zcela úspěšní, uložil soud žalovanému zaplatit jim náhradu nákladů řízení. Náklady žalobců představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 12 000 Kč (4 x 3 000 Kč) a náklady zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve výši 9 920 Kč (4 x 2 480 Kč) a paušální náhrada hotových výdajů stanovená dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky ve výši 1 200 Kč (4 x 300 Kč) za každý ze dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání nebo návrh ve věci samé – žaloba) a náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % ve výši 4 670,40 Kč. Celkem náklady řízení činí 38 910,40 Kč.
53. Soud dále rozhodl tak, že zúčastněné osobě nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí neuložil plnění žádných povinností, ani neshledal důvody zvláštního zřetele hodné (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).
54. Závěrem soud dodává, že věc projednal a rozhodl přednostně, neboť pro to shledal závažné důvody ve smyslu § 56 odst. 1 část věty za středníkem s. ř. s. Správní řízení totiž bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje:

zahájeno již v roce 2015 a rozhodnutí správních orgánů byla už jednou podrobena přezkumu ze strany správních soudů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. března 2022

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: